

[Forsvarsministeren.]

det ærede medlem har jo fuld ret til at forespørge, hvad han mener med den form, han har givet sin udtalelse. For mig foreligger der ikke noget om, at fabrikkerne ikke skulle kunne rette fejlen, og det er de ifølge de oplysninger, jeg allerede har givet, i fuld gang med. De mener at have fundet årsagerne til fejlen, og det er i hvert fald helt sikkert, at de er pligtige til at rette fejlen på de maskiner, de har leveret her til landet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ninn-Hansen* til finansministeren:

„Hvorned begrundes finansministerens forskelsbehandling ved beskatning af rejsediæter for fagforeningsfunktionærer og handelsrejsende?“

Ninn-Hansen: Baggrunden for det spørgsmål, jeg har stillet, er de oplysninger, der er fremkommet under en skattesag, der i går blev afgjort ved Københavns Byret. Det blev under sagen oplyst, at fagforeningsfunktionærer af enhver kategori uden bilagsdokumentation til skattevæsenet kunne modtage daglige rejsediæter på 36 kr. og fradrage disse fuldtud i selvangivelsen. Den pågældende handelsrejsende, der havde rejst sagen, havde fået udbetalt et mindre beløb i rejsediæter, nemlig 30 kr., men blev alligevel i modsætning til fagforeningsfunktionærerne beskattet af et sparet hjemmeforbrug på 1 125 kr., hvilket svarer til 225 rejsedage à 5 kr.

De nævnte skatteansættelser vedrører året 1952—53, men den forskelsbehandling, der dengang fandt sted af henholdsvis fagforeningsfunktionærerne og de handelsrejsende, gør sig fortsat gældende. Det fremgår således af meddelelser fra statens ligningsdirektorat fra januar 1956, at handelsrejsende til deres indkomst skal medregne beløb, de modtager i dagpenge og diæter, og de kan som merudgift kun fradrage de til ophold på rejsen medgæede udgifter, reduceret med værdien af sparet forbrug, medens fagforeningsfunktionærerne uden dokumentation kan fradrage deres rejsediæter fuldtud. Det forekommer mig, at det

er uhyre vanskeligt at se, hvorfor den ret til fuldstændigt fradrag, der gælder for den ene kategori, fagforeningsfunktionærerne, ikke skal gælde for den anden kategori, de handelsrejsende.

Spørgsmålet om de handelsrejsendes rejsediæter har tidligere været fremdraget i det høje ting. Deres vilkår blev ved den lejlighed sammenlignet med statstjenestemændenes ret til ikke at medregne rejsediæter til deres indkomst. Den højtærede finansminister erklærede dengang, at de betragtninger, der gør sig gældende for tjenestemændenes vedkommende i statskattelovens § 5 d, ikke kan anføres, hvor det drejer sig om kørselsgodtgørelse og dagpenge i det private erhvervsliv. Den højtærede minister sagde således — det findes i folketings-tidende for 1953—54, sp. 2757 —:

„Man har ikke nogen garanti for, at de ydelser, der her er tale om, fastsættes udfra samme hensyn, som hvor det drejer sig om ydelser i offentlig tjeneste, d. v. s. med det formål kun at dække merudgiften for den pågældende. En almindelig regel om, at beløb udbetalt som kørselsgodtgørelse og dagpenge af en privat arbejdsgiver kunne holdes udenfor indkomstopgørelsen, må befrygtes at ville give anledning til misbrug. Funktionæren — og ret beset også arbejdsgiveren — ville have en interesse i, at beløb, der udbetales, i så høj grad som muligt klassificeres som godtgørelse af udgifter og ikke som løn; for arbejdsgiverens fradragsret spiller det jo ingen rolle.“

Jeg er ikke enig med den højtærede finansminister i den opfattelse, der her gøres gældende. Men hvis finansministerens standpunkt skal lægges til grund også for den sag, vi drøfter i dag, kan jeg ikke forstå, om en forskelsbehandling fortsat skal gøres gældende. Når den højtærede finansminister taler om „arbejdsgiveren“, kan det dog ikke være afgørende, om det er en arbejdsgiver i et enkeltmands-firma, om det er et aktieselskabs ledelse eller en fagforenings ledelse. Den mulighed for misbrug, som den højtærede finansminister taler om, må dog gælde for alle kategorier, og jeg kan heller ikke iøvrigt se, at der kan eller bør være bedre rettigheder for den mand, der rejser ud for en fagforening, end for en handelsrejsende i det private erhvervsliv.